

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5 (senere artikel 10) i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (nu artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union), idet det ikke har ydet godtgørelse for det tab af egne midler, som skulle være fastslået i henhold til artikel 2, 6, 10, 11 og 17 i forordning nr. 1552/1989⁽¹⁾ (nu artikel 2, 6, 10, 11 og 17 i forordning nr. 1150/2000)⁽²⁾, og som var stillet til rådighed af Unionens budget, eftersom der ikke blev udstedt et varecertifikat EUR 1, hvorved Kongeriget Nederlandene tilsidesatte Rådets afgørelse 91/482/EØF⁽³⁾, og artikel 12, stk. 6, i bilag II til denne afgørelse vedrørende import af mælkepulver og ris fra Curaçao i perioden 1997-2000 samt artikel 35, stk. 1, i Rådets afgørelse 2001/822⁽⁴⁾ og denne afgørelses artikel 15, stk. 4, og bilag III hertil vedrørende import af grove og fine gryn fra Aruba i perioden 2002-2003.
- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Toldmyndighederne i Curaçao og Aruba, som er to af Kongeriget Nederlandenes oversøiske lande, udstedte med urette oprindelsescertifikater EUR.1 for mælkepulver, ris samt grove og fine gryn. Det er nemlig ubestridt, at betingelserne for i henhold til de relevante afgørelser om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab at indrømme præferenceoprindelse ikke var opfyldt. Uregelmæssighederne ved certifikaterne førte til et tab af Unionens egne midler på 18 192 641,95 EUR som følge af de administrative fejl i Curaçao og på 298 080 EUR for de administrative fejl i Aruba.

Det er Kommissionens opfattelse, at Nederlandene som medlemsstat i henhold til EU-retten er ansvarlig for dette tab af egne midler, som er forårsaget af disse dele af dets territorium, og at Nederlandene i medfør af sin forpligtelse til loyalt samarbejde skal stille det samlede beløb (med renter) for den ikke konstaterede og opkrævede told og afgifter til rådighed for Unionens budget.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29.5.1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT 1989, L 155, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22.5.2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT 2000, L 130, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25.7.1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT 1991, L 263, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets afgørelse 2001/822/EF af 27.11.2001 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Fællesskab («associeringsafgørelse») (EFT 2001, L 314, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Østrig) den 3. juli 2017 — Martin Leitner mod Landespolizeidirektion Tirol

(Sag C-396/17)

(2017/C 347/06)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Martin Leitner

Sagsøgt: Landespolizeidirektion Tirol

Præjudicielle spørgsmål

- 1.1. Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾ sammenholdt med artikel 21 i [Den Europæiske Unions] charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, der med henblik på at fjerne en forskelsbehandling af allerede ansatte tjenestemænd fastsætter en overgangsordning, hvorved der på grundlag af et »overgangsbeløb«, som ganske vist opgøres i penge, men dog udgør en indplacering, der konkret kan fastlægges, medfører, at det hidtidige to-årssystem indplaceres i et nyt to-årssystem (et lukket system, der er ikke-diskriminerende for nytiltrådte tjenestemænd), og at aldersdiskrimineringen over for de allerede ansatte tjenestemænd dermed fortsat har uformindsket effekt?
- 1.2. Skal EU-retten, navnlig artikel 17 i direktiv 2000/78/EF samt artikel 47, i [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder] fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, der forhindrer, at allerede ansatte tjenestemænd i henhold til den fortolkning, som Den Europæiske Unions Domstol i dom af 11. november 2014, C-530/13, Schmitzer, foretog af artikel 9 og 16 i direktiv 2000/78, kan fastslå deres lønretlige stilling forud for overførslen til den nye lønordning under påberåbelse af artikel 2 i direktiv 2000/78, derved at de tilsvarende retsgrundlag med tilbagevirkende kraft fra ikrafttrædelsen af den historiske stamlov erklæres ikke længere at finde anvendelse, og at det navnlig udelukkes, at tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år medregnes?
- 1.3. Såfremt spørgsmål 1.2 besvares bekræftende:

Indebærer EU-rettens forrang som fastlagt i dom af 22. november 2005, C-144/04, Mangold, og andre domme, at de med tilbagevirkende kraft ophævede bestemmelser for tjenestemænd, der allerede var ansat før overførslen, fortsat skal anvendes, således at disse tjenestemænd med tilbagevirkende kraft uden forskelsbehandling kan indplaceres i den gamle ordning og dermed bliver overført uden forskelsbehandling til den nye lønordning?

- 1.4. Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF sammenholdt med artikel 21 og 47 i [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder], fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, som blot deklatorisk ophæver en tidligere aldersdiskriminering (for så vidt angår medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år), hvori det bestemmes, at de tjenesteperioder, der var omfattet af forskelsbehandlingen og reelt blev tilbagelagt, med tilbagevirkende kraft ikke længere skal anses for at udgøre forskelsbehandling, selv om forskelsbehandlingen faktisk fortsat uændret har effekt?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT L 303, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Nürnberg (Tyskland) den 10. juli 2017 — Andreas Fabri og Elisabeth Mathes mod Sun Express Deutschland GmbH

(Sag C-418/17)

(2017/C 347/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Nürnberg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Andreas Fabri og Elisabeth Mathes

Sagsøgt: Sun Express Deutschland GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør overførsel til en anden flyvning en af de omstændigheder, der er omfattet af forordningens⁽¹⁾ artikel 4, stk. 3?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: